

спокойствие, защото учението му са свършило само с глупия Зотовъ; за по-старитѣ му братия, послѣ тогоявя дьяконъ са призовавалъ и другъ учителъ, Симеон Полоцкій; за Петра обаче подобно нѣщо не направили. Що оставало за туй огнено момче, което, когато порасло, незнаяло освѣтъ живо да тича? Не оставало друго освѣтъ едно занимание — да ходи по широкитѣ улици, да играе и да са утешава съ дѣцата. И слѣдователно, той излѣлъ, или по-добре, той бѣгалъ изъ двореца на улицата съ намѣрението да са невърща съ същото значение съ което са слѣдили предѣлитѣ му въ тозъ дворецъ. И тѣй, новия Ромулъ, свиквалъ дѣцата по пѣтя, игралъ и забавлялъ са съ тѣхъ като съ най-вѣрни и най-близки другари.

Въ тозъ десетъ годишния възрастъ, Петъръ сѣ гледале като да е петнадесетъ годишенъ юноша, странитѣ му, като у млада дѣвойка, бѣхъ руменитѣ голѣмитѣ му черни очи пущаха искри; черноруситѣ му красиви коси украшаваха челото му; въ всичкитѣ негови движения са виждаше една смѣла живостъ.

Така описва Петра извѣстния пѣтешественникъ Кемпферъ, който го видѣлъ на слѣдующата година слѣдъ въцаряването му, слѣдователно когато той билъ на единадесетъ години; пѣтешественника му давалъ не помалко отъ шестнадесетъ години.

Петра не учили какъ трѣбвало и както той играелъ; но той много знаелъ; а какъ на училъ, или по-добре спечелилъ всичкитѣ тѣхъ познания? Нека оставимъ самъ той да ни разкаже.

Князь Ековъ Долгорукий, преди да отиде за посланикъ въ Франция, разговарялъ са съ четиринедесетъ годишния Петъръ и между другитѣ казалъ, че той ималъ единъ много добъръ инструментъ, но по злощастие — го откраднали: чрезъ тозъ инструментъ